

2885   Enefte Beh. af Lovf. om Pension t. forhenv. Chef f. 5te Udskrivningsdist. J. M. Øvst.   2886

Anvendelse, saa er det her. Lader os huffe paa, at det ikke er saa faa Penge, men mange Tusind Rd., som vi hvert Aar udgive til extraordinære Pensioner, som vi meget godt kunde være frie for; thi dersom Forholdet var dette, at Alle kunde faa Pension, som trængte dertil, og som ønskede det, saa var det en anden Sag, men saaledes er det i Virkeligheden ikke; kun de, der tjene Staten, kunne faa Pension og de faa i Virkeligheden ligesaa stor Løn som de, der tjene private Mænd. Og vist er det, naar vi ville lægge Mærke dertil, at det er ikke Smaapensioner alene, som der nu forlanges Forhøielse til, men det er ogsaa de store; selv i saadanne Tilfælde, hvor vi give halvtredie Tusinde Rigsdaler i Pension, forlanges der Forhøielse. Det synes virkelig, som om man anser Penge som Legeværk, og som om man tror, at Statskassen ikke vil kunne udtømmes, og dog vide vi, at det ikke er saa; vi vide, at Finantstilstanden ikke er saa overmaade god. Nu vilde jeg meget ønske, at dette Vædringsforslag maatte blive vedtaget, thi ellers vil jeg komme i det Tilfælde at maatte anbefale at forkaste hele Lovforslaget; det bliver da Ministerens Sag og Ansvar, naar Vedkommende ikke faar en saa stor Pension, som Folkethinget vil unde ham. Han kan ifølge sin Stilling gjøre Fordring paa at blive behandlet som de forrige Udskrivningschefer, hans Forgængere, men det er jeg overbevist om; at han ogsaa vil blive, naar vi vedtage Vædringsforslaget. Jeg tror ikke, der derved vil blive afnappet ham Noget; jeg tror endogsaa, at han derved vil faa Mere, end der vil kunne tilkomme ham, naar der tages Hensyn til, hvorledes de forrige Udskrivningschefer ere blevne behandlede. Jeg skal, før jeg slutter, nævne, at der i Tillægsbevillingslovforslaget er gjort et Forlangende af omtrent 2,000 Rd., som ere givne ud formeget til en anden Udskrivningschef, nemlig Lützen. Jeg finder det urigtigt, at Ministeren saaledes uden Thingets Samtykke giver saa store Summer ud, og jeg kunde meget ønske, at

naar dette Forslag kommer til Behandling, disse Penge da blive nægtede, netop fordi jeg ikke ønsker, at Ministrene saaledes uden Thingets Billie skulle give saa mange Penge ud. Jeg skal saaledes anbefale Thinget at stemme for dette Vædringsforslag. Jeg kan ikke tro, at Thinget vil fravige den Afstemning, som ifjor sandt Sted her, og som det har fulgt igjen taar. Det skulde undre mig meget, om man nu skulde give efter. Jeg kan ikke tro Andet, end at, naar vi holde fast derved, vil Landstthinget gaa ind paa, hvad vi nu vedtage. Jeg kan ikke sige, at det er Landstthingets Skyld saameget som Ministerens, at der er Uenighed tilstede herom, thi jeg er vis paa, at, dersom Ministeren ikke havde foreslaet mere end 1,200 Rd., vilde denne Sag have været vedtaget baade her i Thinget og maasse ogsaa i Landstthinget. Jeg tror, at det vilde være fket, thi Landstthinget er jo meget tilbøielig til at gaa ind paa Ministerens Forslag; det er Noget, vi have set saa tit, og jeg kan ikke tro, at Landstthinget skulde ville gjøre større Udgifter, end Ministeren forlanger. Med disse Par Ord skal jeg anbefale dette Forslag til Vedtagelse.

Justitsministeren: Sagen er jo saa bekendt, at jeg ikke tør anse det for tilbørligt nu atter at fremføre de Momenter, som oftere ere gjorte gjældende, og som komme i Betragtning, men jeg maa dog i Anledning af et Par Bemærkninger, som den ærede Taler gjorde, tage et lille Forbehold. Det ene var, hvis jeg ikke misforstod ham, en Bemærkning, han gjorde med Hensyn til et Forbehold, som ikke vedkommer det nærværende Lovforslag, og jeg skal derfor ikke indlade mig nærmere derpaa. Hvad det Andet angaar, da veed jeg vel, at en Minister maa taale at høre Meget og finde sig i Meget, og han kan gjøre det, uden at det ansøger ham; men det er dog en egen Bebreidelse imod en Minister, at han skal gjøres ansvarlig for den Beslutning, som Landstthinget har taget, dette